

Disney
КАРИБСКИ ПИРАТИ
ОТМЪЩЕНИЕТО НА САЛАЗАР

От Меридит Расу

Базиран на **КАРИБСКИ ПИРАТИ** на Уолт Дисни
Базиран на герои, създадени от Тед Елиът & Тери Росио
и Стюарт Бийти и Джей Уолпърт
Написан от **Джеф Нейтънсън**

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито Книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Brightest Star In The North*
Copyright © 2017 Disney
All rights reserved.

Превод Лили Христова
Редактор Надя Калъчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фригьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1959-5

Пролог

ЛУНАТА БЛЕСТЕШЕ БЯЛА ВЪРХУ НОЩНОТО НЕБЕ, като ту изчезваше, ту се появяваше иззад дългите облаци. Земята долу бе призрочно тъмна. При преминаването на всеки облак лъчи лунна светлина осветяваха сенчестите форми извън къщата. Полюшващи се палмови клонки. Износено, протрито въже, провиснато между два кола. И стълб, който бележеше входа към детския дом.

Върху стълба нямаше никакво обозначение. Нищо приветстващо за добре дошли, или дори някакъв знак, указващ, че домът е специален. Хората, които се нуждаеха от него, знаеха, че е особен, въпреки че повечето посетители оставаха анонимни. И така бе по-добре.

Далече на хоризонта облаците се сгъстиха. Зараждаше се буря. Тя щеше да достигне и до дома след известно време. Така ставаше на островите – в морето винаги се появяваха признаци за страховитото време, донасящо силни бури и порои от дъжд, които се изливаха шумно над земята, само за да бъдат заменени не след дълго от ясно не-

бе. Полускритата луна, далечният рев на гръмотевиците и усилващият се бриз бяха напълно в реда на нещата. Дори сенките, които танцуваха край сиропиталището, бяха обичайни.

Само една сянка бе необичайна.

Мъж в тежко палто – твърде дебело за жегата на острова – куцукаше към вратата. Ръцете му бяха силни, но тялото му бе наклонено настрана от кошницата, която държеше. Той явно искаше да остане незабелязан. Един лъч лунна светлина се прокрадна през облаците и освети отличителното перо, което украсяваше шапката му.

Мъжът повдигна яката на палтото си малко по-високо и закуцуква по-бързо.

Добре – помисли си той, щом стигна до стълбището на детския дом. – *Никой не се вижда.*

Той внимателно остави кошницата на стъпалата, а после повдигна одеялото, за да надникне вътре. Детето – малко момиченце – все още спеше.

Чудя се – помисли си той, – *всички деца ли спят толкова дълбоко?*

Той дълго гледа детето. После задуха бриз и той зави детето с одеялото. Извади една голяма книга от чантата си и я пхна до него с една бележка. Кратка и ясна:

Майка ѝ почина. Името ѝ е Карина Смит.

Необикновено голям скъпоценен камък украсяваше корицата на Книгата. В камъка проблесна лунната светлина и се отрази кървавочервена. Рубин.

Не бе много. Но бе всичко, което можеше да даде на детето.

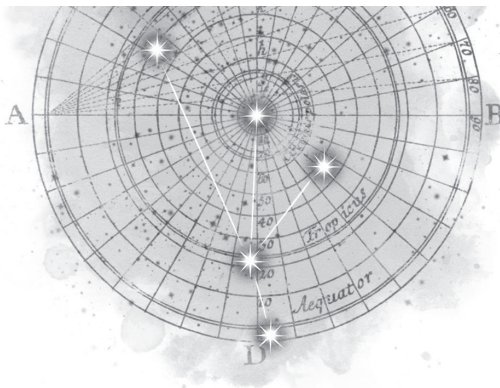
– Нека звездите те водят – прошепна мъжът. – По-добре, отколкото бих могъл аз. Пази се. И помни своята съименница – звездата, която винаги ще те води към дома.

Мъжът погледна нагоре. През разкъсаните облаци той успя да я различи.

Карина. Най-ярката звезда на север.

ЧАСТ ПЪРВА
ТАЛИСМАНЪТ ЗА
СПОМЕН НА СИРАЧЕТО

Глава 1

– САМО СТОЙ ДО МЕН И НИКОЙ НЯМА ДА НИ ВИДИ.

Момичето и спътникът ѝ пълзяха към къщата през високата трева. Сградата бе малка, само на един етаж, с прозорци, които надничаха в няколко мънички стаи. Отвън дървенията им бе разрушена от времето.

– Не бива да правим това – прошепна нервно малкото момче, което бе с нея.

Те си помогнаха взаимно да се качат върху една щайга, за да могат да надникнат над перваза. През напуканото стъкло те съзряха целта им – съкровището – да лежи върху една дървена маса.

– *Наистина* не бива да правим това – повтори момчето.

– Ти каза, че не заслужаваш да ти я вземат. – Осемгодишната Карина Смит го стрелна с проникателните си сини очи. – Истината ли каза?

– Разбира се – отвърна момчето на име Джеймс.

– Тогава заслужаваш да си я върнеш – каза Карина делово. – Ако ти е била отнета несправедливо, трябва да получиш справедливост.

– Ами ако ни хванат? – захленчи Джеймс. – Не искам отново да ме налагат с камшика.

– Няма да ни хванат. – Карина насочи вниманието си към съкровището и се усмихна. *Не и докато си с мен* – помисли си тя.

Децата тихо вдигнаха прозореца. Карина пъхна една пръчка под него, за да не се затвори. След това се промъкнаха вътре.

Стаята бе тъмна, но само малко по-хладна отколкото бе навън. Бе необичайно топъл ден за тази част от страната. На Карина това ѝ харесваше.

Тя бе живяла в много домове за деца в ранното си детство и бе виждала всякакво време: дъжд, киша, суша и сняг. Любознателната ѝ натура и остър език винаги я вкарваха в беля: такава, която караше благотелите ѝ да опаковат багажа ѝ и да я отпратят, за да стане нечий чужд проблем. В сегашния си дом бе прекарала най-много време, а собственикът бе благ възрастен господин на име лорд Уилъби. Карина никога не го бе срещала. Но всички възпитатели казваха, че той е изключително милосърден и че заради неговата щедрост и великодушие те търпят „невъзпитаните сираци“ като нея.

В дълбоката английска провинция времето обикновено беше дъжд, дъжд и още дъжд. Но имаше и някои редки случаи, като този ден, когато грееше слънце, което бе достатъчно, за да стопли тялото и да овлажни ръцете

на човек, съчетано с подухващ бриз, който да го охлади, преди затоплянето да стане прекалено неприятно. Според Карина всеки ден би трябвало да е такъв.

Сега тя съсредоточи цялото си внимание върху съкровището: една малка торбичка с топчета за игра върху тъгъла на масата.

Дъските на пода проскърцваха под краката им, докато тя и Джеймс се придвижваха. Джеймс се поколеба.

– Всичко е наред – прошепна Карина. – Хайде.

Тя бързо поведе Джеймс през стаята. Нямаха много време, но Карина бе сигурна, че планът ѝ ще успее. От джоба на ризата си тя извади една малка торбичка, същата като тази на масата. Тя бе тежка и съдържанието ѝ трополеше върху дланта ѝ. За разлика от ценната торбичка с топчета, нейната бе пълна с малки камъчета.

Карина бързо грабна топчетата и ги замени с фалшивата торбичка с камъчета. После подаде съкровището на Джеймс.

– Справедливост – каза тя, като намигна.

Точно тогава ги чуха – стъпки от външната страна на вратата.

– Тръгвай! – прошепна настойчиво Карина.

Тя и Джеймс се затичаха към прозорците. Без да се колебае, тя го повдигна, използвайки дланите си като импровизирано стъпало, така че той да подскочи и да се прехвърли през перваза на прозореца. Тя самата тъкмо се канеше да прескочи през прозореца, когато...

– Кой е там вътре? Какво става?

Вратата на стаята се отвори. Нямаше никакво време!

С едно бързо движение Карина измъкна пръчката изпод прозореца и той се затвори с трясък.

– Карина! – Можа да чуе тя сподавения вик на Джеймс през стъклото. Но тя остана спокойна на мястото си, когато възрастните влязоха в стаята.

– Госпожице Смит? Какво, за Бога, си мислите, че правите? – попита настойчиво един мъж с крив нос и сърдит поглед. Той и една жена в обикновено облекло влязоха в стаята.

– Днес е много горещо, господин Конуей – отговори невинно Карина. – Искях да се поохладя.

– В помещенията на възпитателите ли? – попита той с обвинителен тон. Секретарят на дома, господин Конуей, обичаше да се занимава с повече неща, а не само с финансовите въпроси. Той често минаваше на проверка по коридорите, за да се увери, че нещата се развиват по негов вкус.

– Не ти е позволено да влизаш в тази стая.

Изражението на лицето му ѝ подсказа, че той се е досетил. Господин Конуей бързо се втурна към масата и сграбчи торбичката с камъчета.

Карина затаи дъх.

Той претегли торбичката в ръката си. Теглото на камъчетата бе достатъчно, за да го заблуди. Господин Конуей реши, че е торбичката с топчетата и намусено я хвърли обратно върху масата.

Карина не можа да се сдържи и се усмихна.

– Мислиш ли, че това е игра, момиче? – попита сърдито мъжът.

– Не, господине – отговори Карина. – Възпитатели-

те не ни позволяват да играем в жегата поради риска от изтощаване.

– Не говорех за възпитателите – каза господин Конуей.

– Но вие говорехте за игри – възрази Карина.

– Играта, която ти си мислиш, че е това – каза той.

– Но аз не играя игра – каза Карина. – Възпитателите не позволяват.

– Безочливо момиче! – сопна се рязко господин Конуей. – Камшикът ще изтрие усмивката от лицето ти.

– Господин Конуей – заговори любезно жената в обикновените дрехи. Името ѝ бе госпожа Олтууд; тя бе една от главните възпитатели – или пазачки – в сиропиталището. – Не можете да вините детето, че се опитва да избяга от жегата. Дори добитъкът не искаше да излезе от обора днес.

– Неудобството не е извинение – каза той. – Тя трябва да се научи на дисциплина.

– Сигурна съм, че Карина няма да постъпи така отново. – Госпожа Олтууд погледна многозначително към Карина. – И че ще внимава повече за помещенията, които са забранени. Нали така, дете?

– Да, госпожо – кимна утвърдително Карина.

Госпожа Олтууд отиде до масата и леко докосна торбичката с камъчета. Лицето ѝ стана сериозно.

– Ако не се чувстваш удобно, може би ще ти бъде по-хладно край потока, където жените перат дрехите. Ще те заведа там да им помогнеш.

Карина се възпротиви с гримаса, която искаше да каже „Не!“. Тя *мразеше* да пере дрехи. Миризмата на лу-

га попиваше по ръцете ѝ за дни напред. А водата, която се използваше за пране, бе вряла. Определено *не* беше по-хладно край потока. Но Карина имаше чувството, че госпожа Олтууд знае това, както и за топчетата.

– Да, госпожо – процеди през стиснатите си устни Карина. – Благодаря ви, госпожо.

Госпожа Олтууд се усмихна.

– Хайде, дете. Има дрехи за пране.

* * *

– Той нямаше вина – настояваше Карина, докато госпожа Олтууд я дърпаше през полето към потока. – Другите момчета бяха откраднали топчетата му и го дразнеха по време на закуската. Джеймс не заслужаваше да му ги отнемат.

– аз ще говоря с останалите момчета – каза г-жа Олтууд. – Но ти не трябва да продължаваш да се забъркваш в пакости. И преди всичко *трябва* да се научиш да си държиш езика зад зъбите. Има много по-властни мъже на този свят от господин Конуей. Ако ги ядосаш, може да свършиш в затвора. Една млада дама трябва да си знае мястото.

Карина издърпа ръката си от госпожа Олтууд.

– аз не съм млада дама – изсумтя тя. – аз съм сираче.

Госпожа Олтууд въздъхна.

– дори сирачетата могат да се превърнат в най-възпитани дами. Но ако не се научиш да сдържаш езика си, тогава единственият начин да ти се налее малко разум в главата ще бъде камшикът.

Те бяха стигнали до потока. Жени от селото и някои от по-големите момичета от детския дом вече се трудеха здраво, като търкаха и удряха мръсните дрехи.

– Аз само се застъпих за Джеймс – настояваше Карина. – Момчетата му се подиграваха, откраднаха подареното му за спомен, а след това възпитателите му го отнеха. Всички постъпиха зле с него. Къде е справедливостта в това?

– Всеки ще получи справедливост, когато му дойде времето. – Госпожа Олтууд постави ръцете си върху раменете на Карина. – Но това не е твоя отговорност. Твоята отговорност е да не се забъркваш в неприятности и да израснеш като млада дама, каквато твоят баща е искал да бъдеш. Разбираш ли?

Споменаването на баща ѝ накара Карина да спре. Госпожа Олтууд бе единствената възпитателка, която знаеше колко много означава за нея мъжът, който я бе оставил на стълбището на някакво сиропиталище преди години. Карина се намуси, но кимна с глава.

– Добре – каза госпожа Олтууд. – Сега вземи дъска за пране и започвай да търкаш.

Карина тръгна ядосана и грабна една дъска за пране по пътя.

– Езикът на това момиче е като на същински дявол – каза една жена, която държеше чаршафи, приближавайки се до госпожа Олтууд. – Има нужда хубавичко да я нашибат с камшик.

Госпожа Олтууд кимна.

– Може би. Но сърцето ѝ си е на мястото. Вярвам, че е по-добре да се насочва един огън, отколкото да се уга-

си. – Тя кимна към пламъците, които горяха под казана с
врящите дрехи. – Така че един ден този огън да се разгори,
за да бъде полезен.

– Освен ако не те изгори преди това – отбеляза жената.
Госпожа Олтууд се подсмихна.

– Сигурна съм в това. Ако има нещо, което знам за Ка-
рина Смит, то е, че тя гори ярко като звезда.